

Дороти Сейърс

Опиянителното изпитание
на добрия вкус

„Стой! ... Внимание!... Да му ...“ Младият човек в сив костюм разбута протестиращите носачи и се хвърли ловко към стъпалото на кондукторския вагон, когато еспресът Париж–Еврьо напускаше Ле-3-Енвалид сред облаци пара. Кондукторът, предвкусвайки бакшиша, умело измъкна мъжа от възпиращите го ръце.

– Цяло щастие е, че сте толкова пъргав – забеляза той. – Господинът бърза, да?

– Донякъде. Благодаря. Мога ли да мина през този коридор?

– Разбира се. Първа класа е през два вагона, след фургона с багажа.

Младият човек възнагради своя спасител и се отправи нататък, бършейки лицето си. Докато минаваше покрай отрупания багаж, нещо привлече погледа му и той спря, за да го разгледа по-подробно. Беше почти нов куфар от скъпа на вид кожа с етикет, който се виждаше отдалеч:

ЛОРД ПИТЪР УИМЗИ

Хотел Сомон д'Ор Верньой-сюр-Йор

и свидетелствуваше за следния маршрут:

ЛОНДОН–ПАРИЖ

(Уотърлу) (Гар Сен Лазар)

еа Саутхамптън–Хавър

ПАРИЖ–ВЕРНЬОИ (Шьомен дьо Фер дьо л'Уест)

Младият човек подсвирна и седна на един голям куфар, за да обмисли видяното.

Отнякъде беше изтекла информация, бяха по следите му. Дори нехаеха дали някой знае за това. В Лондон и Париж имаше стотици хора, на които бе добре известно името на Уимзи, да не говорим за полицията в двете страни. Освен че принадлежеше към едно от най-старите херцогски семейства в Англия, лорд Питър беше привлякъл вниманието върху себе си и с това, че се месеше в разкриването на престъпления. Такъв етикет беше безплатна реклама.

Но поразителното бе, че преследвачите не си и правеха труд да се крият от преследвания. Това говореше за извънредно голяма самонадеяност. Беше, разбира се, случайност, че той попадна в кондукторския вагон, но въпреки това той би могъл да види куфара на перона или където и да е било другаде.

Случайност? Мина му през ум – не за пръв път, но сега ясно и без съмнение, – че пристигането му тук за тях действително бе случайност.

Поредицата от вбесяващи закъснения, които го бяха задържали между Лондон и Ле-з-Енвалид, го наведе сега на мисълта, че зад всичко това се крие някакъв предумисъл. Например зад абсурдното обвинение на жената, която го бе спряла на Пикадили и от която се бе измъкнал безкрайно бавно на Марлборо Стрийт. Не е трудно да задържиш човек, докато узрее напълно някакъв важен план, като измислиш едно обвинение. Ами вратата на тоалетната на гара Уотърлу, която така нелепо се беше заключила след него. Той беше добър спортист и успя да се прехвърли през преградата, но обслужващият тайнствено беше изчезнал. А дали беше случайност, че в Париж попадна на глух таксиметров шофьор, който събрка „Ке д'Орлеан“ с „Гар дьо Лион“ и кара два километра и половина в погрешна посока, докато той не успя с викове да привлече вниманието му? Да, преследвачите му бяха и хитри, и внимателни. Имаха точна информация; щяха да го бавят, но нямаше да предприемат каквато и да е било открита стъпка; те знаеха, че успеят ли да направят времето свой съюзник, не им трябва нищо друго.

Дали знаеха, че той е във влака? Ако ли не, той все още запазваше преимуществото си, тъй като в такъв случай те биха пътували с убеждението, че са го оставили на Ле-з-Енвалид яростен и безпомощен. Той реши да поразузнае внимателно.

Първата му работа беше да смени сивия си костюм с друг, тъмносин и много обикновен, който той носеше в малката си черна чанта. Направи това на спокойствие в тоалетната; смени също и меката си сива шапка с голям каскет, който лесно можеше да се прихлупи над очите.

Не беше трудно да открие мъжа, когото търсеше. Намери го във вътрешния ъгъл на едно купе в първа класа, седнал с лице към локомотива, така че човек би могъл да се приближи изотзад, без да бъде забелязан. На мрежата за багажа се виждаше елегантна пътническа чанта с инициалите П Д Б У. Усмихна се малко злорадо. Познатите черти – дълго лице, голям нос, пригладена светла коса, дръзко притворени клепачи.

„Самонадеян е – помисли си той, – но за съжаление е допуснал грешката да подцени врага си. Добре! Тук аз се оттеглям в едно второкласно купе и си отварям очите. Според мен следващото действие на тази мелодрама ще се разиграе в Дрю.“

* * *

По правило всички влакове от Париж до Еврьо по тази линия, били те бързи или пътнически, бяха еднакво бавни според лорд Питър и стояха безкрайно дълго на гара Дрю. Младият човек, вече в тъмносино,

видя, че жертвата му влиза спокойно в бюфета и дискретно се измъкна от гарата. След четвърт час той отново беше тук – този път в шофьорска шуба, кожен шлем и очила, зад волана на наето мощно пежо. Излезе внимателно и зае позиция до една стена, откъдето можеше да държи под око влака и вратата на ресторанта. След петнадесетина минути търпението му беше възнаградено; неговият човек се появи – той пак се качваше на експреса с чантата си в ръка. Придружителите затръшваха вратите и викаха: „Следваща спирка Верной!“ Локомотивът пухтеше и стенеше; дългата композиция от сиво-зелени вагони затрака бавно напред. Автомобилистът въздъхна облекчено, напусна бързо гарата и запали мотора. Той знаеше, че колата му може да вдигне цели сто километра в час, а във Франция нямаше ограничение на скоростта.

* * *

Мон Суси, имението на граф дьо Рьой – ексцентричния и гениален отшелник – е разположено на три километра от Верной. Замъкът е запустял и изоставен и навява печални мисли, а дотам води неподдържана алея с борове от двете страни. Над него витае мрачната участ на аристокрация без верноподанство към сюзерен. Позеленелите каменни нимфи унило клюмат над пресъхналите и разпадащи се фонтани. От време на време по слабо залесените горски поляни ще проскрибуца натоварената с дърва кола на някой селянин. Тук по всяко време на деня цари атмосфера на вечен заник. Дървените части са се разсъхнали и напукали от небоядисване. През жалюзите може да се види строгият салон с прекрасните, поизбелели вече мебели. Дори и последната от безвкусно облечените некрасиви жени на Мон Суси беше изчезнала оттук, а ведно с нея и наследствените заострени черти, и дългите бели ръкавици. Но в задната част на замъка непрестанно пуши комин. Това е пещта на лабораторията, единственият източник на жизненост и съвременност сред тази разруха и мъртвило; единственото местенце, което беше поддържано и обичано, галено и гледано, приемник на дълголетна грижовност. Графове от по-безгрижни времена го бяха ползували и за конюшня, и за кучкарник, и за картинна галерия, и за бална зала. А долу, в хладната изба, лежат ред върху ред прашни бутилки – всяка от тях омагьосан стъклен ковчег, в който Спящата красавица от лозниците става още по-пленителна в съня си. Като спря пежото, за голяма своя изненада шофьорът забеляза, че не е единственият посетител на графа. Едно огромно реносупер с претенциозната елегантност на дама от времето на Директорията – огромна шапка, а никаква фигура – беше изтеглено така

предизвикателно пред входа, че да попречи на всеки, който дойде след него. Гербове украсяваха блестящите му странични плоскости, а възрастният лакей на графа се олюляваше под тежестта на два големи и претенциозни куфара, върху които от километър се четеше „ЛОРД ПИТЪР УИМЗИ“, изработено със сребърни букви.

Шофьорът на пежото се втренчи, изумен от тази демонстрация, и се усмихна сардонично. „Лорд Питър, изглежда, е доста често явление в тази страна“ – каза си той. След това извади от чантата си писалка и хартия и се отдаде на писане. Куфарите бяха внесени, пежото беше изборъмчало по гладкия път към страничните пристройки, а през това време документът беше довършен и поставен в плик, адресиран до граф дьо Рьой. „Сам попадам в клопката си“ – помисли младият мъж, пристъпи към вратата и представи плика на лакея.

– Приносител съм на препоръчително писмо до господин графа – каза той. – Ще бъдете ли така добър да му го представите? Казвам се Бридън – Дет Бридън.

Лакеят се поклони и го покани да влезе.

– Господине, бъдете така любезен да седнете в салона за няколко минути. Господин графът е зает с друг посетител, но аз ще се постарая да съобщя веднага за пристигането на господина.

Младият мъж седна и зачака. Прозорците на салона гледаха към входа и не след дълго покоят на замъка отново беше нарушен от звука на автомобилен клаксон. Едно такси, идващо от гарата, се приближи шумно по алеята. Човекът от първокласния вагон и багажът му с инициалите П Д Б У бяха стоварени пред прага. Лорд Питър Уимзи освободи шофьора и позвъни.

„Сега – каза си мистър Бридън – ще стане весело.“ Той се оттегли колкото е възможно по-навътре в сянката на един висок нормандски шкаф.

– Добър вечер – обърна се новодошлият към лакея на възхитителен френски език. – Аз съм лорд Питър Уимзи. Пристигам по покана на господин граф дьо Рьой. Дали господин графът е свободен?

– Милорд Питър Уимзи? Извинете, господине, но не мога да разбера. Милорд дьо Уимзи вече пристигна и в този момент е с господин графа.

– Това ме изненадва – каза новопристигналият напълно невъзмутимо, – тъй като с положителност никой друг освен мен няма право на това име. Вероятно на някого, който се отличава по-скоро с находчивост, отколкото с честност, е хрумнала блестящата мисъл да се представи за

мен самия.

Явно лакеят не знаеше какво да направи.

– Може би господинът е в състояние да покаже документите си за самоличност – предложи той.

– Макар да е малко необичайно при частно посещение препоръките да се представят на прага – отговори негова светлост с непроменено добро настроение, – аз не възразявам ни най-малко. Ето паспорта ми, ето позволителното за престой, издадено в Париж, ето визитната ми картичка, а ето и част от кореспонденцията, адресирана до мен в хотел „Мъорис“ в Париж, до апартамента ми на улица „Пикадили“ в Лондон, до Марлборо Клъб в Лондон и до дома на брат ми в Кингс Денвър. Това достатъчно ли е?

Лакеят разгледа документите внимателно, като позволителното за престой му направи особено силно впечатление.

– Изглежда, има някаква грешка – неуверено промърмори той. – Ако господинът ме последва, ще известя господин графа.

Те изчезнаха зад сгъваемата врата в дъното на салона и Бридън беше оставен сам.

„Доста ричмондовци днес – позова се на Шекспир той, – и всеки един от нас е по-безскрупулен от неочаквания си съперник. Случаят очевидно налага изключително деликатен подход.“

След десетина минути в библиотеката на графа, трескави по преценка на очакващия, лакеят отново се появи и го потърси.

– Господин графът изпраща своите почитания. Моля господина да заповяда оттук.

Бридън влезе в стаята с уверена стъпка. Беше успял да овладее положението. Графът, слаб възрастен човек с изцапани от химикалите пръсти, седеше объркан зад бюрото си. В две кресла седяха двамата лордове. Бридън забеляза, че докато лордът от влака (когото той мислено нарече Питър I) запази невъзмутимата си усмивка, то Питър II (този от реното) беше пламнал и имаше възмутения вид на оскърбен англичанин. Двамата мъже външно много си приличаха – светлокожи, слаби и дългоноси, с трудно определяемите сковани черти, които преобладават в обществото на англосаксонци от добро потекло.

– Мистър Бридън – каза графът, – очарован съм, че имам удоволствието да се запозная с вас и съжалявам, че трябва веднага да се обърна към вас за услуга колкото странна, толкова и важна. Представили сте ми препоръчително писмо от вашия братовчед лорд Питър Уимзи. Ще бъдете ли сега така добър да ме осведомите кой от тези господа е именно

лордът?

Бридън плъзна погледа си от единия претендент към другия, преценявайки кой отговор би послужил най-добре на собствените му цели. Поне един от мъжете в тази стая притежаваше застрашителен интелект и опит в разобличаването на измамници.

– Е? – каза Питър II. – Ще потвърдите ли самоличността ми, Бридън?

Питър I изтегли цигара от сребърна табакера.

– Съучастникът ви не изглежда много добре подготвен за ролята си – забеляза той, отправяйки спокойна усмивка към Питър II.

– Господин графе – каза Бридън, – извънредно много съжалявам, но аз не мога да ви помогна по този въпрос. Моето познанство с братовчед ми, както и вашето, беше създадено и поддържано изцяло чрез кореспонденция по тема от общ интерес. А и професията ми ме е направила непопулярен сред родствениците ми.

Отнякъде се чу съвсем лека въздишка на облекчение. Фалшивият Уимзи, който и да беше той, беше спечелил отсрочка. Бридън се усмихна.

– Превъзходен ход, мистър Бридън – каза Питър I, – но той едва ли ще обясни... Разрешете. – Той взе писмото от ръката на колебаещия се граф. – Но едва ли ще обясни факта, че масилото на това препоръчително писмо с дата отпреди три седмици и досега не е съвсем засъхнало... въпреки че ви поздравявам за извънредно приемливата имитация на почерка ми.

– Щом вие можете да подправяте моя почерк – каза Питър II, – то същото може да направи и този мистър Бридън. – И през рамото на двойника си той прочете писмото:

„Господин графе,

Имам честта да Ви представя моя приятел и братовчед мистър Дет Бридън, на когото, както научавам, предстои да пътува във Франция из Вашия край. Той много силно желае да разгледа Вашата интересна библиотека. При все че е журналист по професия, той действително разбира от книги.“

– Аз съм очарован да чуя за първи път, че имам такъв братовчед. Според мен това е журналистически номер за получаване на интервю, господин графе. На Флийт Стрийт, изглежда, са добре осведомени относно нашите семейни имена. Може би там са също така добре

информирани и за целта на моята визита в Мон Суси.

– Ако имате предвид това, че Британското правителство иска да получи формулата на дьо Рьой за боен газ, то аз мога да отговарям за моята собствена осведоменост, въпреки че вероятно другите от Флийт Стрийт са по-малко осведомени – каза самонадеяно Бридън. Стреснат малко от неволната си грешка, сега той мереше думите си повнимателно. Острият поглед и детективски способности на Питър I го смущаваха много повече от язвителния език на Питър II.

Графът въздъхна отчаяно:

– Господа – каза той, – едно нещо е очевидно – отнякъде е изтекла информация с катастрофални последици. Не зная кой от вас е този лорд Питър, на когото аз трябва да поверя формулата. И двамата имате документи за самоличност, и двамата изглеждате напълно информирани по въпроса; почерците и на двамата съответствуват на този от писмата, които съм получил по-рано от лорд Питър; и двамата ми предложихте уговорената сума в банкноти, издадени от Банк ъф Ингланд. На всичко отгоре пристига и този трети господин с не по-малко умение да борави с почерци, с препоръчително писмо, свързано с най-подозрителни обстоятелства, и с такава осведоменост по въпроса, че това ме тревожи. Виждам само едно-единствено разрешение. Всички вие ще трябва да останете тук в замъка, докато аз получа от Англия известни разяснения за тази мистерия. Моля истинския лорд Питър да приеме моите извинения и го уверявам, че ще положи усилия да направя неговия престой тук по възможност най-приятен. Удовлетворява ли ви това? Да? Очарован съм да го чуя. Прислугата ще ви покаже стаите, а вечерята ще бъде в седем и половина.

* * *

– Толкова е приятно да си помислиш – каза мистър Бридън, като си играеше с чашата и я поднасяше под носа си с вид на познавач, – че на този от господата, който има право на името, което е приел, тази вечер му е гарантирано истинско олимпийско удовлетворение. – Дързостта му се беше възвърнала и той самонадеяно предизвика компанията.

– Вашите посетители, господин графе, са известни сред хората, които са надарени с чувствително небце така, както вашите таланти са известни сред хората на науката. Никакво красноречие не може да каже нещо повече от това.

Двамата лордове промърмориха нещо одобрително.

– Вашата похвала е още по-приятна за мен – каза графът, – тъй като

тя ме наведе на мисълта за един малък тест, който, с вашето любезно съдействие, смятам ще ни помогне да решим кой от вас е лорд Питър и кой се е превъплътил така талантливо в неговия образ. Не е ли всеизвестен факт, че при дегустиране на вино небцето на лорд Питър е почти ненадминато в Европа?

– Вие ме ласкаете, господин графе – каза Питър II скромно.

– Не бих желал да кажа ненадминато – каза Питър I, пригласяйки като в добре подготвено дует. – Да го наречем малко повече от средна работа. По-малко податливо е на погрешни преценки и прочие.

– Ваша светлост е несправедлив към себе си – каза Бридън, обръщайки се и към двамата мъже с безпристрастно уважение. – Облогът, който спечелихте, когато в Клуба на егоистите бяхте предизвикан от мистър Фредерик Абъртнот и със завързани очи определите от коя реколта са седемнадесетте вина, получи подобаваща известност в един от вечерните вестници.

– Онази нощ бях в чудесна форма – каза Питър I.

– Щастлива случайност – изсмя се Питър II.

– Проверката, която предлагам, господа, е в подобен дух – продължи графът, – въпреки че не изисква толкова усилия. За вечерята днес са поръчани шест блюда. С всяко от тях ще прием различно вино, което могат икономом ще внася така, че етикетът да бъде скрит от погледа. Всеки от нас поред ще ми казва мнението си относно годината. По този начин може би ще стигнем до нещо, тъй като и най-блестящият подражател – а тази вечер на масата ми има поне двама блестящи подражатели – не може да подправи чувствителността на небцето си. Ако твърде произволното смесване на вината случайно ви причини временно неразположение сутринта, сигурен съм, че ще го понесете този път в името на истината. Двамата лордове кимнаха в съгласие.

– *In vino veritas* – каза с усмивка мистър Бри-дън. Той поне беше добре привикнал и предугаждаше благоприятна възможност за себе си.

– Тъй като случаят и моят икономом са ви поставили от дясната ми страна, господине – продължи графът, обръщайки се към Питър I, – ще ви помоля да започнете, като се произнесете колкото е възможно поточно за виното, което току-що пихте.

– Тока една ли е голямо изпитание – каза с усмивка запитаният. – Определено мога да кажа, че е много приятно и добре отлежало Шабли Мутон; тъй като десет години е отлична възраст за едно Шабли – за едно истинско Шабли, – следна да гласувам за 1916, която беше може би най-добрата от военните реколти на тази област.

– Имате ли да добавите нещо към това мнение, господине? – обърна се вежливо графът към Питър II.

– Не бих искал да проявявам догматизъм, що се отнася до разлика от около година – отговори критично този господин, – но ако трябва да се заангажирам, знаете ли, аз бих казал 1915, да, категорично 1915.

Графът кимна и се обърна към Бридън.

– Може би и за вас, господине, представлява интерес да дадете своето мнение – предложи той с изключителна вежливост, проявявана към обикновения човек в обществото на експертите.

– Предпочитам да не поставям предел, който по-късно няма да бъде в състояние да достигна – отговори Бридън малко лукаво. – Зная, че е 1915, тъй като случайно видях етикета.

Питър II изглеждаше малко смутен.

– В бъдеще ще уредим нещата по-добре – каза графът. – Извинете ме. – Той се оттегли на неколкominутно съвещание с иконома си, който не след дълго се върна, за да изнесе стридите и да внесе супата.

Следващият кандидат за вниманието на дегустаторите пристигна, увит до гърлото в бяла ленена кърпа.

– Ваш ред е да говорите първи, господине – обърна се графът към Питър II. – Разрешете ми да ви предложа една маслина за прочистване на небцето. И без да бързате, моля. Дори и за най-превъзходните политически цели към доброто вино не бива да се отнасяме с неуважение.

Този укор не беше излишен, тъй като след предварително отливане Питър II беше поел по-голяма глътка от крепкото бяло великолепие. Под присмехулния поглед на Питър I той доста забележимо се оклюма.

– Това е ... това е Сотерн – започна той и спря. След това, набирайки кураж от усмивката на Бридън, каза по-уверено: – Шато Икем, 1911. – аха! – кралицата на белите вина, сър, по думите... е, не мога да се сетя как се казваше. – И той предизвикателно пресуши чашата си.

Интересна гледка представляваше лицето на графа в момента, когато той откъсваше хипно-тизирания си поглед от Питър II, за да го насочи към Питър I.

– Ако изобщо е трябвало да бъде превъплътен от някого – тихо промърмори последният, – щях да бъда поласкан, стига само това да беше извършено от човек, за когото всички бели вина не са едно и също нещо. Е, добре, сър, тази възхитителна реколта е, разбира се, Монтраше от, чакайте да помисля – той придирчиво задържа виното върху езика си, – 1911. И е извънредно изкусително вино, макар да ми се струва, моите уважения към вас, господин графе, мъничко сладни и като че ли не

би трябвало да заема това място в менюто. Действително не бих казал, че с това превъзходно консоме вино с по-сладка жилка е неподходящо, но според моето скромно мнение то щеше да се покаже в по-благоприятна светлина с десерта.

– Виждате ли – каза Бридън с невинен вид, – това само показва как човек може да се подведе. Ако аз няхах това преимущество – вещото мнение на лорд Питър, защото този, който може да да сберка Монтраше със Сотерн, действително не бива да има каквито и да е претенции за името Уимзи, – аз бих се произнесъл не за Монтраше-Ене, а за Шьовалие-Монтраше от същата година, което е съвсем малко по-сладко, но несъмнено, както казва ваша светлост, фактът, че го пием със супата, го прави да изглежда малко по-сладко, отколкото е в действителност.

Графът му отправи остър поглед, но се въздържа от коментар.

– Вземете си още една маслина – любезно предложи Питър I. – Не можете да отсъдите достойнствата на едно вино, ако умът ви е зает с друг букет.

– Безкрайно ви благодаря – каза Бридън. – Това ми напомня ... – И той се впусна в една доста безсмислена история за маслини, която продължи, докато ядяха супата, и запълни промеждутъка до внасянето на великолепно сготвената писия.

Погледът на графа следеше доста замислено бледото кехлибарено вино, докато то се лееше в чашите. Бридън вдигна чашата към носа си по приетия начин и лицето му леко пламна. Още при първата глътка той се обърна възбудено към домакина.

– Боже мой, сър... – започна той. Вдигнатата ръка го предупреди да замълчи. Питър I отпи, пое дълбоко въздух, отпи отново и сви вежди. Питър II вече явно се беше отказал от претенциите си. Той пиеше жадно, с лъчезарна усмивка и намаляващо чувството за реалност.

– Е, господине? – запита внимателно графът.

– Това положително е бяло рейнско вино – най-прекрасното от този вид, което изобщо някога съм вкусвал, – но трябва да призная, че засега не мога точно да го определя – каза Питър I.

– Не можете ли? – запита Бридън. Сега гласът му беше станал меден – сладък и тръпчив едновременно. – И другият господин ли не може? И все пак, струва ми се, че бих могъл да определя и района, в който го произвеждат, с точност до няколко километра, въпреки че едва ли съм се надявал да намеря сега това вино във френска изба. Бяло рейнско вино е, както казва ваша светлост, и при това – Йоханисбергер. Не

плебейският родственик, а истинският Шлос Йоханисбергер от лозята на самия замък. Ваша светлост може да го е пропуснал (а това е голяма загуба за вас) през военните години. Баща ми се беше запасил с известно количество една година преди да почине, но изглежда, че херцогски-те изби в Денвър са били не така добре снабдени.

– Трябва да се заема с изправянето на този пропуск – каза решително този Питър, който продължаваше съревнованието.

Пилешкото беше сервирано, докато се обсъждаше бутилката Лафит, която негова светлост отнасяше към 1878, а Бридън твърдеше, че е великолепна реликва от средата на седемдесетте години, наистина вече доста отлежало, но и двамата бяха съгласни, че е старо и от благороден произход.

От друга страна, що се отнасяше до Кло-Вужо, съществуваше пълно единомислие: след предварителното предложение за 1915, Питър I окончателно обяви, че принадлежи към също така достойната за уважение, макар и малко по-слаба реколта от 1911.

Специално приготвеното овнешко беше изнесено сред всеобщо одобрение и беше внесен десертът.

– Необходимо ли е – попита Питър I с лека усмивка към Питър II, който сега бърбеше щастливо: „Дяволски хубаво вино, дяволски хубава вечеря, дяволски хубав театър“, – необходимо ли е да продължаваме още този фарс?

– Ваша светлост положително няма да откаже да продължим с дегустацията – възкликна графът. – Считаю, че тезата беше достатъчно подкрепена.

– Но положително няма човек, който да откаже да дегустира вино – каза Бридън, – а най-малко ваша светлост като такъв голям авторитет.

– Не и точно това – отговори другият. – Честно казано, това е вино, което не ми харесва особено. То е сладко и остро, качества, поради които всяко вино би загубило своя шанс в очите, по-скоро в устата на познавача. И с това ли се е запасил вашият изключителен баща, мистър Бридън?

Бридън поклати глава.

– Не – каза той, – не. Истинският Империял Токай надхвърля възможностите на вестникарите, при все че съм съгласен с вас – то е ужасно надценявано, моите почитания към вас, господин графе.

– В такъв случай – каза графът – веднага ще преминем към последното питие. Признавам, че възнамерявах да озадача господата с местен продукт, но тъй като единият съперник, изглежда, се е самоизключил,

брендито ще бъде подходящ завършек на поредицата от добри вина.

В малко неловко мълчание огромните кълбовидни чаши бяха поставени на масата, скъпоценните капки бяха внимателно налети във всяка от тях и леко разлюлени, за да отделят букета.

– Това е старо дамско френско бренди – каза Питър I, чието дружелюбие се бе възвърнало от омаята. – Половинвековно, предполагам.

– Липсва топлота в похвалите ви – отговори Бридън, – това е брендито... брендито на брендитата ... изключителното ... несравнимото ... истинският Наполеон. На него трябва да му се отдава почит като на император.

Той се изправи на крака със салфетка в ръка.

– Сър – обърна се графът към него. – От дясната ми страна е седнал най-достойният за уважение познавач на вина, но вие сте неповторим. – Той махна на Пиер, който внесе тържествено отвитите вече празни бутилки – от непретенциозното Шабли до величествения Наполеон с имперския печат, гравирани върху стъклото. – Всеки път вие бяхте прав относно реколтата и годината. Не може да има в света и шест души с небце, чувствително като вашето, и аз мислех, че поне един от тях е англичанин. Не бихте ли ни направили този път честта, като ни назовете вашето истинско име.

– Няма значение какво му е името – каза Питър I. Той се изправи. – Горе ръцете! Всички, всички! Графе, формулата!

Ръцете на Бридън направиха рязко движение нагоре, все още стискайки салфетката. От белите и гънки изскочи пламъче и изстрелът улучи револвера на другия точно между спусъка и цевта, взривявайки пълнителя, като доста силно повреди кристалния полилей. Питър I остана прав; разтърсваше схванатата си ръка и ругаше.

Бридън не го изпускаше от погледа си, като същевременно дебнеше Питър II, чиито розови видения бяха разпръснати от изстрела и сега като че ли се мъчеше да си възвърне агресивността.

– Тъй като изглежда, че забавленията започнаха да стават доста буйни – забеляза Бридън, – може би ще бъдете така добър, графе, да претърсите тези господата за други огнестрелни оръжия. Благодаря ви. А сега защо отново да не седнем и се заемем с бутилката?

– Вие ... вие ... сте... – изръмжа Питър I.

– О, името ми действително е Бридън – каза весело младият човек. – Аз мразя измислените имена. Също като чуждите дрехи, те никога не изглеждат по мярка. Питър Дет Бридън Уимзи – е, малко дълъжко и прочие, но е удобно, като се вземе на части. Аз също имам и паспорт, и

всичко останало, но не ги представих, тъй като тук те изглеждат малко дискредитирани, така да се каже. А що се отнася до формулата, мисля, че е най-добре да ви дам личен чек за нея – изглежда, всякакви хора могат да се разхождат и да размахват банкноти от Банк ъф Ингленд. Лично аз мисля, че цялата тази тайна дипломатическа дейност е грешка, но за това отговаря Военното министерство. Предполагам, че всички сме донесли еднакви препоръки. Да, имахте право. Някой умен човек, изглежда, много успешно се е продал на две места едновременно. А на вас не са ви липсвали преживявания, докато всеки е мислел другия за мен.

– Милорд, предполагам, че тези двама мъже са или са били англичани – каза мрачно графът. – Не ме интересува кое правителство е купило тяхното предателство. Където са те, уви, там съм и аз. На нашата продажна и покварена република аз като роялист не дължа вярност. Но ми тежи на сърцето, че поради бедността си приех да предам моята страна на Англия. Върнете се във вашето Министерство на войната и им кажете, че няма да им дам формулата. Ако война раздели страните ни – дано господ предотврати това, – аз ще бъда заварен на страната на Франция. Това, милорд, е моята последна дума.

Уимзи се поклони.

– Сър – каза той, – изглежда, че след всичко това мисията ми не успя. Но аз съм доволен. Търгуването с унищожението е все пак мръсна работа. Нека затворим вратата след тези двамата, които са ни рак, ни риба, и да довършим брeндитo в библиотеката.

КРАЙ

© 1928 Дороти Сейърс
© 1984 Ирина Георгиева, превод от английски

Dorothy L. Sayers
The Bibulous Business of a Matter of Taste, 1928

Сканиране, разпознаване и редакция: MesserSchmidt, 2007

Публикация:

ПОД ОБЩАТА РЕДАКЦИЯ НА БОГОМИЛ РАЙНОВ

Художествено оформление ВЕСЕЛИН ПАВЛОВ

Преведоха от английски:

ВИОЛИНА ХАДЖИДЕМИРЕВА ВЛАДИМИРА НАКОВА-ТРАЧЕВА
ИРИНА ГЕОРГИЕВА СТОЙНА СТАМЕНОВА

Дороти Сейърс
ЛОРД ПИТЪР ПРАВИ ОГЛЕД НА ТРУПА
Редактор София Василева
Художник Бисер Дамянов
Худ. редактор Веселин Христов
Технически редактор Васко Вергилов
Коректори Донка Симеонова
Жанета Желязкова
Английска, I издание ЕКП 07/9536611511/5637–298–84
Издателски № 2231
Формат 70x100/32
Печатни коли 23
Издателски коли 14,90
Условно издателски коли 15,98
Дадена за набор на 10.IV.1984 г.
Излязла от печат на 20. VIII. 1984 г.
Издателство „Христо Г. Данов“ – Пловдив
Печатница „Димитър Благоев“ – София
Цена 1,84 лв.

Dorothy L. Sayers
LORD PETER VIEWS THE BODY
First published in Great Britain by Gollancz, 1928
Reissued 1970 First NEL paperback edition January 1971
New edition February 1977 This new edition December 1979
© Виолина Хаджидемирева, Владимир Накова-Трачева, Ирина Георгиева, Стойна
Стаменова, преводачи, 1984 г, с/о Jusautor, Sofia
4–820

Съдържание:
Ужасяващата история за човека с медните пръсти
Забавният епизод с въпросната буквичка
Потресаващата случка с изненадата в торбата
Принципната саморазправа заради една карта
Непристойната мелодрама за ябълката на раздора

Драматичното произшествие с тичащите стъпки
Опиянителното изпитание на добрия вкус
Образователното приключение с главата на дракона
Риболовната комедия за един откраднат стомах
Неразрешената загадка за човека, който нямаше лице
Смелият подвиг в пещерата на Али Баба

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2751>]